

Anonymizované znění

Překlad

C-132/21 - 1

Věc C-132/21

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce

Datum doručení:

3. března 2021

Předkládající soud:

Fővárosi Törvényszék (soud hlavního města, Maďarsko)

Datum předkládacího rozhodnutí:

2. března 2021

Žalobce:

BE

Žalovaný:

Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (Národní úřad pro ochranu údajů a svobodu informací, Maďarsko)

Fővárosi Törvényszék (soud hlavního města, Maďarsko)

Vedlejší účastník řízení na podporu žalovaného úřadu: Budapesti Elektromos Művek Zártkörűen Működő Részvénytársaság [(omissis) Budapest (omissis)]

(omissis) [procesní úvahy vnitrostátního práva]

Předmět sporu: Správní řízení soudní, jehož předmětem je správní rozhodnutí (omissis) v oblasti ochrany údajů

Usnesení:

Předkládající soud zahajuje řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem Evropské unie, v němž má posledně jmenovaný soud podat výklad čl. 51 odst. 1, čl. 52 odst. 1, čl. 77 odst. 1 a čl. 79 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v

souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES, jakož i článku 47 Listiny základních práv ve spojení s výše uvedenými ustanoveními.

Předkládající soud pokládá Soudnímu dvoru Evropské unie tyto předběžné otázky:

1. **Musí se čl. 77 odst. 1 a čl. 79 odst. 1 [nařízení 2016/679] vykládat v tom smyslu, že prostředek správní ochrany, který je stanoven v článku 77 nařízení, představuje nástroj pro výkon veřejných práv, zatímco zahájení soudního řízení, které je stanoveno v článku 79, představuje nástroj pro výkon soukromých práv? Pokud bude odpověď kladná, je namíste vyvodit z výše uvedeného závěr, že dozorový úřad, jemuž přísluší rozhodovat ve věci prostředků správní ochrany, má přednostní pravomoc k určení existence protiprávního jednání?**
2. **Je v případě, že subjekt údajů – podle jehož názoru bylo při zpracování jeho osobních údajů porušeno nařízení 2016/679 – uplatňuje současně své právo podat stížnost podle čl. 77 odst. 1 zmíněného nařízení a své právo zahájit soudní řízení podle čl. 79 odst. 1 téhož nařízení, třeba mít za to, že výklad, který je v souladu s článkem 47 Listiny základních práv, předpokládá:**
  - a) **že dozorový úřad a soud jsou povinny přezkoumat každý zvlášť existenci protiprávního jednání, a že tedy mohou případně dospět i k odlišným závěrům; nebo**
  - b) **že usnesení dozorového úřadu má přednost, pokud jde o posouzení, zda došlo k protiprávnímu jednání, s ohledem na oprávnění stanovená v čl. 51 odst. 1 nařízení 2016/679 a na pravomoci přiznané prostřednictvím čl. 58 odst. 2 písm. b) a d) téhož nařízení?**
3. **Musí se nezávislost dozorového úřadu, kterou zaručují čl. 51 odst. 1 a čl. 52 odst. 1 nařízení 2016/679, vykládat v tom smyslu, že při projednávání a rozhodování v řízení o stížnosti podle článku 77 je tento úřad nezávislý na konečném rozsudku vydaném příslušným soudem podle článku 79, takže se dokonce může stát, že v souvislosti s tímž předpokládaným protiprávním jednáním přijme odlišné rozhodnutí?**

(omissis) [procesní úvahy vnitrostátního práva]

Odůvodnění

- 1 Zdejší správní soud, který rozhoduje ve sporu v oblasti ochrany údajů, žádá Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) na základě článku 267 SFEU, aby podal výklad určitých ustanovení unijního práva, který je nezbytný k vyřešení sporu v původním řízení.

2

Předmět sporu a relevantní skutečnosti

- 2 Žalobce se jakožto akcionář dotčené akciové společnosti (dále jen „správce“) zúčastnil valné hromady akcionářů této společnosti konané dne 26. dubna 2019, během níž vznesl několik dotazů určených členům správní rady a jiným osobám účastnícím se valné hromady. Následně požádal žalobce správce, aby mu předal zvukový záznam pořízený během konání valné hromady, který považoval za své osobní údaje. Správce této žádosti vyhověl, avšak poskytl žalobci pouze části, na nichž byl nahrán hlas žalobce, nikoli však již sdělení učiněná dalšími osobami. Žalobce podal stížnost k žalovanému úřadu jakožto dozorovému úřadu a požádal jej zaprvé, aby prohlásil, že správce jednal protiprávně a v rozporu s nařízením 2016/679, když mu nepředal zvukový záznam z valné hromady akcionářů – který by obsahoval zvláště odpovědi na jeho otázky – a zadruhé, aby nařídil správci předání zmíněného zvukového záznamu. Žalovaný úřad prohlásil, že nedošlo k žádnému protiprávnímu jednání, a stížnost podanou žalobcem zamítl usnesením ze dne 29. listopadu 2019 (*omissis*).
- 3 Rozhodnutí žalovaného úřadu napadl žalobce správní žalobou – v níž primárně navrhl, aby bylo toto rozhodnutí změněno, a podpůrně, aby bylo zrušeno –, jejímž podáním bylo zahájeno původní řízení, které nyní probíhá u předkládajícího soudu. Žalovaný úřad potvrdil postoj, který zaujal v rozhodnutí, a navrhl, aby byla správní žaloba zamítnuta.
- 4 Současně podal žalobce také žalobu k občanskoprávním soudům, a to na základě výkonu svých práv vyplývajících z článku 79 nařízení 2016/679. Občanskoprávní soud, který rozhodoval v dané věci ve druhém stupni, rozhodl v konečném rozsudku, že správce porušil právo žalobce na přístup k jeho osobním údajům, a sice tím, že mu i přes jeho žádost neposkytl přístup k částem zvukového záznamu pořízeného během valné hromady akcionářů, jež obsahovaly odpovědi na jeho otázky. Zmíněný soud proto nařídil správci, aby tyto části žalobci předal. Ve správním řízení soudním poté žalobce navrhl, aby byl výrok uvedený v rozsudku občanskoprávního soudu zohledněn.

Důvody vedoucí k podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce a argumenty účastníků řízení

- 5 Ve světle konečného rozsudku, který vydal občanskoprávní soud, navrhl žalovaný úřad ve správním řízení soudním, aby bylo zahájeno řízení o rozhodnutí o předběžné otázce, neboť měl za to, že existují souběžné pravomoci dozorového úřadu a občanskoprávních soudů. Předkládající soud s takto vznesenou pochybností souhlasí a je toho názoru, že pro vyřešení projednávaného sporu je nezbytné, aby byly tyto souběžné pravomoci vymezeny, což si žádá právní výklad podaný Soudním dvorem.
- 6 Podle mínění žalovaného úřadu je namístě vyvodit z čl. 57 odst. 1 písm. a) nařízení 2016/679 závěr, že dozorový úřad má přednostní pravomoc dohlížet na řádné používání zmíněného nařízení a ve veřejné oblasti mu náleží prvořadá úloha

při zajištění ochrany osobních údajů. V nařízení 2016/679 ani ve vnitrostátních právních předpisech není však upřesněno, jakým způsobem má být propojena pravomoc správních úřadů s pravomocí občanskoprávních soudů představujících vedlejší stupeň právní ochrany, což značně ohrožuje právní jistotu. Žalovaný úřad uvádí, že vzhledem k povaze vnitrostátních procesněprávních předpisů se dozorový úřad nemohl účastnit občanského soudního řízení vedeného v projednávané věci, a to ani jako vedlejší účastník, a proto mu nebylo umožněno uplatnit v tomto řízení své hledisko. Tvrdí, že projednávaná věc nepředstavuje izolovaný případ a že si je vědom existence několika řízení tohoto druhu, v nichž subjekt údajů zahájil na základě téhož protiprávního jednání souběžně správní řízení a občanské soudní řízení.

- 7 Žalobce má za to, že vnitrostátní právní úprava i nařízení 2016/679 poskytují subjektům údajů možnost uplatnit svá práva vůči správcům také u občanskoprávních soudů. Je nesporné, že občanskoprávní soudy jsou příslušné ke zkoumání protiprávního jednání v oblasti ochrany údajů a k ukládání náhrady za morální újmu. Žalobce je toho názoru, že soud, u něhož probíhá řízení v oblasti ochrany údajů, není v žádném smyslu vázán rozhodnutím dozorového úřadu.

Relevantní právní ustanovení

- 8 Právní úprava Evropské unie

Nařízení 2016/679:

čl. 51 odst. 1

čl. 52 odst. 1

čl. 57 odst. 1 písm. a) a f)

čl. 58 odst. 2 písm. b) a d)

čl. 77 odst. 1

čl. 78 odst. 1

čl. 79 odst. 1

čl. 82 odst. 6

Listina základních práv: článek 47

- 9 Vnitrostátní právní úprava

Az információs önrendelkezési jogról és az információszabadságról szóló 2011. évi CXII. törvény (zákon č. CXII z roku 2011 o právu na informační sebeurčení a informační svobodě; dále jen „informační zákon“)

§ 22

V souladu s ustanoveními kapitoly VI je subjekt údajů v rámci výkonu svých práv oprávněn:

- a) požádat [Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (Národní úřad pro ochranu údajů a svobodu informací; dále jen „Úřad“)], aby zahájil šetření ohledně zákonnosti opatření přijatého správcem v případě, že správce omezil výkon práv náležejících subjektu údajů, jež jsou určena v článku 14, nebo zamítl žádost subjektu údajů, jejímž prostřednictvím měl subjekt údajů v úmyslu uplatnit svá práva, jakož i
- b) požádat, aby Úřad zahájil správní řízení v oblasti ochrany údajů, pokud se subjekt údajů domnívá, že správce nebo případně jeho zmocněnec či zpracovatel jednající podle pokynů správce či jeho zmocněnce porušil během zpracování jeho osobních údajů ustanovení platná v oblasti zpracování osobních údajů, jež jsou stanovena právní úpravou nebo závazným právním aktem Evropské unie.

§ 23

1. Subjekt údajů je oprávněn zahájit soudní řízení proti správci nebo proti zpracovateli – pokud jde o úkony zpracování spadající do rozsahu pověření posledně jmenované osoby –, domnívá-li, že správce nebo případně jeho zmocněnec či zpracovatel jednající podle pokynů správce či jeho zmocněnce porušil během zpracování jeho osobních údajů ustanovení platná v oblasti zpracování osobních údajů, jež jsou stanovena právní úpravou nebo závazným právním aktem Evropské unie.

[...]

4. Účastníky soudního řízení mohou být osoby, které nemají pravomoc obrátit se na soud. Úřad může vstoupit do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání subjektu údajů.

5. Pokud soud návrhu vyhoví, konstatuje existenci protiprávního jednání a nařídí správci nebo případně zpracovateli, aby:

- a) ukončili neoprávněný úkon zpracování,
- b) zajistili zákonnost zpracování údajů a/nebo
- c) dodrželi přesně stanovené jednání s cílem zaručit výkon práv náležejících subjektu údajů,

a případně se současně vyjádří i k návrhovým žádáním na náhradu hmotné a morální újmy.

(*omissis*) [případy, kdy dochází ke zveřejnění rozsudku uvedeného v předchozím odstavci]

§ 38

1. Úřad je nezávislým orgánem státní správy.

2. Úkolem Úřadu je zajistit dozor nad uplatňováním práva na ochranu osobních údajů a na přístup k údajům veřejného zájmu a údajům šířeným z důvodů veřejného zájmu a toto uplatňování podporovat, jakož i napomáhat volnému pohybu osobních údajů v Evropské unii.

2a. Úřad vykonává úkoly a pravomoci, jež přiznává nařízení 2016/679 dozorovému úřadu, pokud jde o právní subjekty spadající do působnosti Maďarska a v souladu s ustanoveními obsaženými ve výše uvedeném nařízení a v tomto zákoně.

3. V rámci úkolů uvedených v odstavcích 2 a 2a a v souladu s ustanoveními obsaženými v tomto zákoně je Úřad pověřen zejména:

- a) provádět šetření, jak na základě oznámení, tak z moci úřední;
- b) vést správní řízení ve věci ochrany údajů, a to jak na základě žádosti podané subjektem údajů, tak z moci úřední;

(*omissis*) [úkoly, jež nejsou v projednávané věci relevantní]

- e) vstoupit případně jako vedlejší účastník do soudních řízení zahájených na návrh třetí osoby;

(*omissis*) [úkoly, jež nejsou v projednávané věci relevantní]

- h) vykonávat ostatní úkoly, jež náleží dozorovým úřadům členských států na základě závazného právního aktu Evropské unie, konkrétně na základě nařízení 2016/679 a směrnice (EU) 2016/680, jakož i úkoly stanovené zákonem.

[...]

5. Úřad je nezávislý a podléhá pouze zákonu, v oblasti své pravomoci nemůže přijímat žádné pokyny a své úkoly plní zcela nezávisle na jiných orgánech a bez jakéhokoliv ovlivňování. Úkoly Úřadu může vymezit pouze zákon.

A bíróságok szervezeteről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (zákon č. CLXI z roku 2011 o organizaci soudnictví a správě soudů; dále jen „zákon o organizaci soudnictví“)

§ 6

Usnesení přijatá soudy jsou závazná pro všechny osoby, a to i pokud se soud prohlásí v určité věci příslušným či nepříslušným.

Popis důvodů, které vedly k položení předběžných otázek

- 10 Soudní dvůr zatím nepodal výklad článků 77 a 79 nařízení 2016/679 z pohledu vymezení pravomocí stanovených v obou těchto ustanoveních. Dotčeným právním subjektům přiznávají zmíněné články práva, která lze uplatnit souběžně, avšak souběžný výkon těchto práv může vyvolávat pochybnosti ohledně právní jistoty, což nastalo právě ve sporu v původním řízení. Podle vnitrostátních procesněprávních předpisů nejsou civilní soudy vázány rozhodnutími dozorového úřadu, takže nelze vyloučit, že by občanskoprávní soud mohl v souvislosti s těmiž skutečnostmi předcházejícími sporu přijmout rozhodnutí, které je v rozporu s rozhodnutím dozorového úřadu.
- 11 Předkládajícím soudem je správní soud, který na základě pravomocí, jež mu přiznává článek 78 nařízení 2016/679, jedná za účelem vykonání dohledu nad usnesením přijatým dozorovým úřadem. Z pravomocí přiznaných dozorovému úřadu vycházejí i pravomoci předkládajícího správního soudu, vzhledem k tomu, že tento soud je oprávněn pouze k tomu, aby přezkoumal, zda dozorový úřad postupoval v souvislosti s právními otázkami spadajícími do jeho působnosti zákonným způsobem. Ve sporu v původním řízení náleží předkládajícímu soudu povinnost prověřit obsah rozhodnutí dozorového úřadu, pokud jde o porušení nařízení 2016/679, a sice proto, že k téže právní otázce již vydaly konečný rozsudek občanskoprávní soudy jednáající na základě pravomocí stanovených v článku 79 zmíněného nařízení. Rozsudek občanskoprávního soudu nezakládá ve sporu v původním řízení překážku věci rozsouzené, neboť účastníky těchto řízení nejsou tytéž osoby. Přestože žalobcem je v občanském soudním řízení i ve sporu v původním řízení právní subjekt dotčený zpracováním údajů, žalovaným byl v občanském soudním řízení správce, zatímco ve sporu v původním řízení je žalovaným dozorový úřad, přičemž správce vstoupil do řízení jako vedlejší účastník na podporu návrhových žádání dozorového úřadu. Podle § 23 odst. 4 informačního zákona může dozorový úřad vstoupit do občanského soudního řízení výlučně na podporu návrhových žádání dotčeného právního subjektu. V projednávané věci nicméně dozorový úřad nesdílí postoj žalobce, nýbrž postoj správce, takže nebyly splněny podmínky pro jeho účast v občanském soudním řízení.
- 12 Je zcela nesporné, že předkládající soud má přezkoumat tytéž skutečnosti předcházející sporu a existenci téhož protiprávního jednání, k nimž již vydal občanskoprávní soud konečný rozsudek, a musí tak učinit ve světle výkladu týchž unijních a vnitrostátních právních předpisů. Z vnitrostátních procesněprávních předpisů vyplývá, že ačkoli není správní soud vázán rozsudkem občanskoprávního soudu, [správní soud] nemůže opomenout obecnou zásadu právní jistoty, z níž vyplývá, že usnesení soudů jsou závazná pro všechny osoby (§ 6 zákona o organizaci soudnictví).

- 13 Předkládající soud zastává názor, že prostředky ochrany, jež jsou stanoveny v člancích 77 a 79 nařízení 2016/679, by neměly vést k tomu, aby souběžně existovaly paralelní pravomoci pro zkoumání těchto skutečností předcházejících sporu a téhož protiprávního jednání, a že je tedy zapotřebí, aby Soudní dvůr tyto pravomoci vymezil. V opačném případě by mohly být vydávány rozsudky s navzájem si protirečícím obsahem, což by závažně narušovalo právní jistotu jak z pohledu správce, tak i z pohledu právního subjektu dotčeného zpracováním osobních údajů.
- 14 Předkládající soud připouští možný výklad, který je obdobný režimu platnému v právu hospodářské soutěže a podle něhož je bez jakýchkoli problémů možné oddělit od sebe výkon veřejných práv a výkon soukromých práv a neporušit přitom ani pravomoci, ani práva subjektů údajů. Článek 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/104/EU ze dne 26. listopadu 2014 o určitých pravidlech upravujících žaloby o náhradu škody podle vnitrostátního práva v případě porušení právních předpisů členských států a Evropské unie o hospodářské soutěži stanoví, že členské státy zajistí, aby porušení právních předpisů o hospodářské soutěži konstatované konečným rozhodnutím orgánu pro hospodářskou soutěž bylo považováno za nevyvratitelné pro účely žaloby o náhradu škody. Předkládající soud si povšiml podobnosti obou těchto právních režimů, vzhledem k tomu, že čl. 82 odst. 6 nařízení 2016/679, který se zabývá výkonem práva na náhradu újmy, výslovně odkazuje na soudní ochranu stanovenou v článku 79 – která v maďarském právním řádu spadá do působnosti občanskoprávních soudů –, zatímco plnění povinností stanovených tímž nařízením spadá obecně do působnosti dozorového úřadu.
- 15 Předkládající soud má za to, že prostředek ochrany, který je stanoven v článku 77 nařízení 2016/679, představuje nástroj pro výkon veřejných práv – přestože je uplatňován prostřednictvím stížnosti/žaloby subjektu údajů –, zatímco soudní řízení upravené v článku 79 souvisí s výkonem soukromých práv. Podle názoru předkládajícího soudu se dotčená fyzická osoba může sama rozhodnout pro využití kteréhokoli z obou těchto prostředků ochrany, aniž se oba tyto prostředky vzájemně podmiňují, či vylučují. Soudní dvůr prohlásil v rozsudku ze dne 27. září 2017, Puškár (C-73/16, EU:C:2017:725) (dále jen „rozsudek Puškár“), že „[č]lánek 47 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátnímu zákonu, který podřizuje podání žaloby osobou, která tvrdí, že bylo porušeno její právo na ochranu osobních údajů zaručené směrnicí Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů, předchozímu vyčerpání dostupných správních opravných prostředků, za podmínky, že konkrétní postupy uplatňování uvedených opravných prostředků nepřiměřeně neovlivňují právo na účinný prostředek nápravy před soudem zakotvené v uvedeném ustanovení“ (rozsudek Puškár, bod 1 výroku). Ve výše uvedeném rozsudku Soudní dvůr uznal, že předchozí využití správního opravného prostředku představuje prostředek k dosažení legitimních cílů obecného zájmu, např. odlehčit soudům od sporů, které lze řešit přímo před dotčeným správním orgánem, jakož i zvýšit účinnost soudních řízení ve sporech,

v nichž je podána žaloba navzdory skutečnosti, že již byla podána stížnost (rozsudek Puškár, bod 67).

- 16 Na rozdíl od skutečností, které předcházely sporu ve věci Puškár, ve sporu v původním řízení nepodřizuje vnitrostátní právní úprava podání žaloby předchozímu vyčerpání dostupných prostředků správní ochrany. Nejistota ohledně právního výkladu, která vznikla ve sporu v původním řízení, pramení totiž ze skutečnosti, že souběžně uplatněné prostředky ochrany mohou vést k rozdílným výsledkům. Pokud tatáž fyzická osoba využije souběžně obou prostředků ochrany, aby dosáhla nápravy téhož protiprávního jednání, je zapotřebí, aby byly z pohledu soudu, který má přednostní pravomoc konstatovat existenci protiprávního jednání, vymezeny jednak pravomoci dozorového úřadu – spolu s pravomocemi náležejícími správním soudům, které mají podle článku 78 nařízení 2016/679 rozhodovat v soudních řízeních, jejichž předmětem jsou správní rozhodnutí –, jednak pravomoci občanskoprávních soudů, jimž článek 79 přiznává pravomoc rozhodovat v soudních řízeních v oblasti soukromého práva. V souladu s rozsudkem Puškár je zvýšení účinnosti soudních řízení legitimním cílem obecného zájmu, který musí být podle názoru předkládajícího soudu dosažen ve všech členských státech bez ohledu na konstatované rozdíly ve vnitrostátní procesněprávní úpravě.
- 17 Souběžné uplatňování pravomocí působí rovněž obtíže ve vertikální rovině, neboť cíl stanovený v bodě 117 odůvodnění nařízení 2016/679 – v němž se uvádí, že zásadním prvkem ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním jejich osobních údajů je zřízení dozorových úřadů, jež mohou v členských státech plnit své úkoly a vykonávat své pravomoci zcela nezávisle – přičemž tyto úřady jsou členské státy povinny zřídit na základě čl. 51 odst. 1, by byl do určité míry ohrožen, pokud by mělo správnímu řízení předcházet soudní řízení. Za předpokladu, že by bylo umožněno uplatnit současně prostředek správní a soudní ochrany, pak by byl dozorový úřad rozhodující o stížnosti vázán konečným rozsudkem soudu, předem vydaným v souvislosti s těmiž skutečnostmi. Tato situace by vedla k omezení pravomocí v oblasti dozoru, které jsou stanoveny v článku 58 nařízení 2016/679.
- 18 V dosud probíhající věci Facebook Ireland a další (C-645/19) uvedl generální advokát M. Bobek v bodech 95 až 97 svého stanoviska předneseného dne 13. ledna 2021 (dále jen „stanovisko generálního advokáta ve věci Facebook“), že vysoká úroveň ochrany fyzických osob vyžaduje, aby byla zaručena soudržnost. Předkládající soud zastává názor, že použití článku 47 Listiny základních práv vyžaduje soudržnost nejen v horizontální rovině – působením nástroje soudržnosti mezi dozorovými úřady –, ale i v rovině vertikální, a sice ve vztahu mezi prostředky správní a soudní ochrany. Právo na účinnou právní ochranu, kterou zavádí článek 47 Listiny základních práv, lze zaručit jedinečně zajištěním právní jistoty, tj. soudržným uplatňováním práva nezávislými orgány pověřenými rozhodnutím o opravném prostředku. V souvislosti se soudržností je nutné určit, který z prostředků ochrany, jež mohou fyzické osoby souběžně uplatnit, má přednostní postavení. To lze určit pouze ve

světle výkladu nařízení 2016/679, vzhledem k tomu, že dozorové úřady i soudy mohou svá rozhodnutí přijímat v mezích svých pravomocí nezávisle.

- 19 V řízení probíhajícím před předkládajícím soudem, jež se týká správní žaloby podané proti rozhodnutí dozorového úřadu na základě článku 78 nařízení 2016/679, vyvstala otázka ohledně souběžných pravomocí, jež náleží v horizontální rovině správnímu soudu a občanskoprávnímu soudu. Vzhledem k tomu, že dané pravomoci nelze vymezit a že tatáž osoba navrhla souběžně a z důvodu téhož předpokládaného protiprávního jednání zaprvé, aby byl uplatněn prostředek správní ochrany stanovený v článku 77 nařízení 2016/679, a zadruhé, aby bylo zahájeno soudní řízení stanovené v článku 79, potíže, na něž bylo upozorněno v bodě 171 stanoviska generálního advokáta ve věci Facebook, se objevují i v souvislosti s pravomocemi, jež náleží správnímu soudu a občanskoprávnímu soudu. Mohlo by se totiž stát, že mezi správním soudem, který dohlíží na dozorový úřad – na základě pravomocí, které mu přiznává článek 78 –, a občanskoprávním soudem, který jedná na základě článku 79, vznikne „[paralelní ‚závod‘] [...] o to, kdo první vydá rozhodnutí“. Znamenalo by to, že soudní řízení, které bude jako první ukončeno vydáním konečného rozsudku, by bylo považováno za řízení vycházející ze skutečné pravomoci určit, zda bylo zpracování údajů v konkrétním případě uskutečněno zákonným či protiprávním způsobem.
- 20 Předkládající soud souhlasí s dozorovým úřadem v jeho tvrzení, že z oprávnění přiznaného prostřednictvím čl. 51 odst. 1 nařízení 2016/679, jakož i z úkolů a pravomocí stanovených v čl. 57 odst. 1 písm. a) a f) a v čl. 58 odst. 2 písm. b) a c) vyplývá, že dozorovému úřadu náleží přednostní pravomoc pro účely šetření a dozoru nad dodržováním povinností stanovených ve zmíněném nařízení. Předkládající soud proto navrhuje Soudnímu dvoru, aby potvrdil výklad, podle něhož platí, že pokud v souvislosti s tímž protiprávním jednáním dozorový úřad vede nebo vedl řízení, rozhodnutí vydaná v této věci zmíněným úřadem – stejně jako rozhodnutí správního soudu, jež výše uvedené rozhodnutí přezkoumává – budou považována za přednostní, pokud jde o rozhodnutí o existenci protiprávního jednání, přičemž výroky občanskoprávních soudů jednajících na základě článku 79 nařízení 2016/679 nebudou v již zmíněných řízeních správním a soudním závazné.
- 21 Pro vyřešení projednávaného sporu je nezbytné, aby byly v souvislosti s rozhodnutím o existenci protiprávního jednání vymezeny pravomoci dozorového úřadu, správního soudu přezkoumávajícího rozhodnutí posledně jmenovaného úřadu a občanskoprávního soudu jednajícího na základě článku 79 nařízení 2016/679. Pro tyto účely je třeba brát v potaz skutečnost, že pokud by nebyla uznána přednostní pravomoc dozorového úřadu, předkládající soud by s ohledem na zásadu právní jistoty musel považovat za závazný výrok obsažený v konečném rozsudku občanskoprávního soudu a nemohl by sám posoudit oprávněnost výroku, který je obsažen ve správním rozhodnutí v souvislosti s existencí protiprávního jednání, což by v praxi znamenalo, že pravomoc stanovená článkem 78 nařízení 2016/679 by se stala bezobsažnou.

- 22 Na druhou stranu by zachování stávající situace vytvářelo obecnou právní nejistotu, neboť v případě vydání rozsudků správními soudy a občanskoprávními soudy by se určení rozsudku závazného ve vztahu k ostatním dosud probíhajícím řízením řídilo chronologickým pořadím.

(omissis) [procesní úvahy vnitrostátního práva]

V Budapešti dne 2. března 2021.

(omissis) [podpisy]

PRACOVNÍ DOKUMENT